

TEZA: -

WO -116/21

ORZECZENIE

z dnia 13 stycznia 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: **S WSD Michał Rajski**

Sędziowie: **S WSD Paweł Libertowski /sprawozdawca/**

S WSD Przemysław Ciszak

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Anny Kończyk po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego D. Ś.

obwinionego o to, że w sierpniu 2016 r. mając wypowiedziane pełnomocnictwo G. K. wniósł pozew o zapłatę w jego imieniu przeciwko A. C., nie dokonując jego opłaty, mimo iż klient przekazał mu wcześniej środki na jego wynagrodzenie i opłatę. O fakcie tej czynności nie powiadomił swego byłego mocodawcy. Działanie to spowodowało, iż G. K. wniósł drugi pozew o to samo roszczenie za pośrednictwem innego pełnomocnika, w konsekwencji doprowadzając do umorzenie przez sąd jednego postępowania w sprawie i obciążenia pana K. jako powoda kosztami tego postępowania. Czynem tym radca prawny naruszył zasady etyki zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w szczególności wynikające z art. 6 i art. 12 ust. 1, tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity DZ.U.2018, poz. 2115 ze zm.),

z powodu odwołania obwinionego r. pr. D. Ś. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 22 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt OSD 3/X/19 zaskarżającego to orzeczenie w całości,

orzeka:

1. uchyla Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 22 marca 2021 r. w sprawie o sygn. OSD 3/X/19 i umarza postępowanie;

- koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych w Warszawie

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia z dnia 22 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt OSD 3/X/19 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych uznał r. pr. D. Ś. winnym popełnienia deliktu dyscyplinarnego polegającego na tym, że w sierpniu 2016 r. mając wypowiedziane pełnomocnictwo G. K. wniósł pozew o zapłatę w jego imieniu przeciwko A. C., nie dokonując jego opłaty, mimo iż klient przekazał mu wcześniej środki na jego wynagrodzenie i opłatę. O fakcie tej czynności nie powiadomił swego byłego mocodawcy. Działanie to spowodowało, iż G. K. wniósł drugi pozew o to samo roszczenie za pośrednictwem innego pełnomocnika, w konsekwencji doprowadzając do umorzenia przez sąd jednego postępowania w sprawie i obciążenia pana K. jako powoda kosztami tego postępowania. Czynem tym radca prawny naruszył zasady etyki zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w szczególności wynikające z art. 6 i art. 12 ust. 1, tj. że, popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity DZ.U.2018, poz. 2115 ze zm.).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wymierzył Obwinionemu karę pieniężną w kwocie 5.000,00 zł i obciążył Obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 3.000,00 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł Obwiniony, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Obwiniony zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 6 w zw. z art. 78 k.p.k. tj. prawa do obrony poprzez odmowę ustanowienia obrońcy z urzędu, a także pominięcie wniosku Obwinionego z dnia 19.03.2021 r. w przedmiocie odroczenia terminu rozprawy oraz zarzucił Obwiniony brak spójności zebranego materiału dowodowego z treścią uzasadnienia wydanego rozstrzygnięcia.

Zważyć należy, iż postępowanie w niniejszej sprawie wywołane zostało skargą Pokrzywdzonego z dnia 16.01.2017 r. (wpłynęła 3.03.2017 r.). Pierwotnie postanowieniem z dnia 18.05.2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych odmówił wszczęcia postępowania w sprawie. Na skutek zaskarżenia powyższego rozstrzygnięcia przez Pokrzywdzonego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych postanowieniem z dnia 1.08.2018 r. uchylił zaskarżone postanowienie i

przekazał sprawę Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do dalszego prowadzenia. Następnie z dniem 10.01.2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wszczął postępowanie dyscyplinarne w sprawie. W toku czynności dowodowych przeprowadzono w szczególności dowody z licznych dokumentów dot. spraw sądowych inicjowanych przez Obwinionego w imieniu Pokrzywdzonego, a także przesłuchano Pokrzywdzonego i Obwinionego. W dniu 6.05.2019 r. przedstawiono Obwinionemu zarzuty. Postanowieniem z dnia 25.11.2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych zamknął postępowanie w sprawie i z dniem 29.11.2019 r. złożył do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wnioski o ukaranie. Pierwsza rozprawa przed Sądem I instancji odbyła się dnia 4.09.2020 r. Na Pokrzywdzonego została ona odroczone na termin z urzędu wobec podjętych przez Strony ustaleń co do wzajemnego rozliczenia, które miałyby zakończyć sprawę. Sąd zobowiązał pełnomocnika Pokrzywdzonego do złożenia stanowiska procesowego w sprawie do dnia 30.09.2020 r. ze wskazaniem czy do rozliczenia Stron doszło. Następnie dnia 2.11.2020 r. Sąd I instancji skierował do pełnomocnika Pokrzywdzonego monit o wskazanie czy doszło do rozliczenia Stron. Pismem z dnia 16.11.2020 r. (wpłynęło 25.11.2020 r.) pełnomocnik Pokrzywdzonego wskazał, iż do rozliczenia Stron nie doszło. W tym stanie rzeczy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wyznaczył kolejny i ostatni termin rozprawy na dzień 22.03.2021 r. Tego dnia wydano również zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji, którego odpis z uzasadnieniem doręczono Obwinionemu w dniu 25.06.2021 r. W przepisany terminie tj. dnia 9.07.2021 r. Obwiniony złożył wyżej powołane odwołanie od rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Akta sprawy wpłynęły do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w dniu 17.08.2021 r.

W toku postępowania, jak wynika ze zgromadzonych dokumentów oraz zeznań Pokrzywdzonego i wyjaśnień Obwinionego, bezspornym było dla Stron to, iż Obwiniony złożył w imieniu Pokrzywdzonego pozew mimo odwołania umocowania, a także fakt, iż Obwiniony po wielokroć składał pozwy w imieniu Pokrzywdzonego, których następnie nie opłacał. Bezspornym co do zasady było również to, iż Obwiniony nie rozliczył się do końca z Pokrzywdzonym. Obwiniony okolicznościom tym nie zaprzeczał, jednocześnie nie przyznając się do winy i co do szczegółów relacji Stron i zdarzeń z sierpnia 2016 r. zasłaniając się niepamięcią.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Koniecznym stało się umorzenie niniejszego postępowania i uchylenie orzeczenia Sądu I instancji wobec upływu terminu przedawnienia karalności przedmiotowego deliktu dyscyplinarnego, który miał miejsce w sierpniu 2016 r.

Zgodnie z art. 74 [1] pkt. 1 powołanej wyżej ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Z kolei w myśl art. 17 § 1 pkt. 6 nie wszczyna się postępowania karnego a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności.

Jednocześnie art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych stanowi, iż nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata (rok w przypadkach dot. wolności słowa i pisma). Nadto zgodnie z ust. 2 owego przepisu w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat (trzy lata w przypadkach dot. wolności słowa i pisma).

Czyny będące przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie miały miejsce w sierpniu 2016 r., ostatni z pozwów ujawnionych w sprawie Obwiniony wniósł w dniu 29.08.2016 r.

Tym samym karalność przedmiotowego czynu ustała z dniem 29.08.2021 r. i niemożliwym jest podjęcie w zaistniałych okolicznościach innego rozstrzygnięcia.

Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do uniewinnienia Obwinionego, ani też do podjęcia innych ustaleń z urzędu. W szczególności zarzuty sformułowane przez Obwinionego Sąd uznaje za całkowicie bezpodstawne, których trafności Obwiniony nie potrafił w żaden sposób wykazać czy choćby uprawdopodobnić. W szczególności Obwiniony w toku sprawy nie składał wniosku o przyznanie Mu obrońcy z urzędu. Nie zachodziła też okoliczność przemawiająca za ustanowieniem obrony obligatoryjnej w sprawie. Wniosek Obwinionego o zniesienie terminu rozprawy, wbrew twierdzeniom Obwinionego, został rozpoznany przez Sąd I instancji na rozprawie i nie został uwzględniony. Brak jest również przesłanek ku temu, by zgodzić się z zarzutem Obwinionego co do niezgodności ujawnionego w toku sprawy stanu faktycznego z ustaleniami Sądu I instancji. Ustalenia te uznać należy za kompletne i prawidłowe. Odnotować przy tym należy, iż Obwiniony w lakonicznym i emocjonalnym uzasadnieniu swego odwołania, złożonym w dużej części z ciągu licznych pytań Obwinionego, nie naprowadził żadnych okoliczności, które mogłyby choćby uprawdopodobnić zasadność podnoszonych zarzutów. Nie zakwestionował też Obwiniony żadnego z istotnych ustaleń podjętych w sprawie. W szczególności faktu, iż Obwiniony złożył w imieniu Pokrzywdzonego pozew mimo odwołania umocowania, a także faktu, iż Obwiniony po wielokroć składał pozwy w imieniu Pokrzywdzonego, których następnie nie opłacał. Przeciwnie, Obwiniony również w odwołaniu fakty te potwierdził.

W tym stanie rzeczy, koniecznym było podjęcie zapadłego rozstrzygnięcia.